

Gedichten en vertalingen

Inhoudsopgave

Gedichten 2005–2015

Aan de stadsmuur	5
Een landschapje	6
Estland, Letland, Litouwen	7
Ex Ponto	8
Langs de zijderoute	9
Portrait d'une femme	10
Sonnet	11
Styxоворение	12
Voor Bloeme	13

Gedichten 2015–2018

Aankomst te Eindhoven	15
Concetto spaziale	16
De tussenstop	17
En terzijde... ..	18
Gestolen tijd	19
In memoriam	20
Op de begraafplaats	21
Verzegelde tijd	22
Zeelucht	23

Vertalingen

Annenski – Het afscheid	25
Annenski – Mijn ideaal	26
Annenski – Van de sterren	30
Baratynski – Ontgoocheling	28
Fet – Bij de haard	29
Fet – De sterren	30
Fet – Kolkende storm... ..	31
Lermontov – Mijn dolk	32
Poesjkin – De tijd, m'n vriend, de tijd!	33
Sloetsjevski – Zij lag gekleed als Colombine... ..	34
Solovjov – Horizontale verticalen... ..	35
Solovjov – Mijn beste vriend, zie jij dan niet... ..	36
Tjoettsjev – Alles nam Hij... ..	37
Tjoettsjev – De twee zusjes	38
Tjoettsjev – Een sfinx is de natuur!	39
Tjoettsjev – Een skaldenharp	40
Tjoettsjev – Een visioen	41
Toergenjev – De sterren (parodie op Fet)	42

Overige	
Afucionado's	44
Flux (gelegenheidsgedicht)	45
Het afscheid	46
Aantekeningen	47
Russische titels	48
Colofon	49

Gedichten
2005–2015

Paul Bezembinder

Aan de stadsmuur

Heel de Olympus had samengespannen
in de verzengende hitte van dit uur
om hem ten overstaan van al zijn mannen
de maat te nemen; hij zag het bij de muur:
het lijk, het lag als het ware voor hem klaar.

Misschien dat hij diep in zijn hart voorvoelde
dat ook de meest gestaalde krijger van haar
onthutsende maar nochtans goedbedoelde
giften een bezoekje van het noodlot wacht:
een onverwacht briefje van het thuisfront meest.

Persefone had hem nu dit lijk gebracht,
een verplichting haast tot vreugdevuur en feest –
om het rond te slepen stond zijn wagen klaar.
Alle ogen waren thans op hem gericht:
Volgde hij nu zijn hart? Vertrouwde hij haar?

Hij keek op, wreef even in zijn aangezicht,
misschien dat hij diep in zijn wezen wist
dat bijna onzichtbaar voor het menselijk oog,
hoog boven de muren van de oude stad,
vermomd als een paar buizerds Athene vloog.

Een landschapje

Haar lieflijk-elegante vertes
lijken vredigjes wat weg te dromen,
niets herinnert nog aan wie verdronken,
niets aan wie niet wisten te ontkomen,
niets aan wie zich eertijds heeft geroerd.
Maar weet: hele steden werden Nerthus
in dit ruw verwaaide land geschonken,
en toen verleid, gebonden, afgevoerd.

Estland, Letland, Litouwen

Terwijl ik in het *antrum philosophicum*
van mijn ambtenarenbaan, en dat wetend,
op oppervlakkigheden inzoom-uitzoom,
eenzaam-verlicht aan mijn beeldscherm geketend,

van verre steden droom, mijn *ticket out of here*,
de talen die ik spreek, of hoe men elders leeft,
de waanzin in mij, van een eigen King Lear,
die niks te vergeven, nee, zelfs geen dochters heeft,

weet ik wel waarom ik al die steden noem,
met mijn handen hun namen streel op de kaart:
'Sie bieten das poetische Refugium
einer fugenlos vernetzten Allgegenwart.'

Helaas vallen verte en beeldscherm samen.
Bij 'bestand opslaan' klik ik braaf op okay.
Het zijn is een monade zonder ramen,
de poëzie een noorderzon zonder idee.

Ex Ponto

Mijn lief, ik koos ervoor om door te gaan,
de kamer nam ik onlangs in gebruik;
er wordt hier nog gewoon aan rijm gedaan,
en water drinkt men rechtstreeks uit de kruik.

Ben niet echt aangekomen onderweg,
het vele fastfood heb ik laten staan;
de wind verwaait gefluister in de heg
en voert de geur van oleanders aan.

Als ik mij hier te ruste heb gelegd,
en regen 's nachts de waarheid openbaart,
и музыка и слово zogezegd,
dan weet ik wel: ik heb fortuin vergaard.

Dus zeg maar tegen Messalien, die slet,
dat ik hier alles krijg wat ik verdien;
want zacht als jonge meisjes is mijn bed
en balsem voor mijn ziel de brise marine.

Langs de zijderoute

Zij kiest met zorg de glanzende schroevendraaier,
rond van boven, recht van voren, wig van opzij,
als vanouds weet zij, verstopt achter haar waaier,
welke instrumenten zij nodig heeft voor mij.

Een buiging volgt. Haar kimono valt wat open,
alsof zij met een sleutelbeen haar hand verlengt,
voordat zij doortastend op mij af komt lopen,
functioneel haar werkstuk in positie brengt.

Zij draait de schroeven aan. Een glimp van haar gezicht,
onverstoorbaar als industrieel porselein,
markeert het moment dat zij mijn lijden verlicht,
mij verlost van al veel te lang vergeten pijn.

We zijn klaar. Zij gooit het gebruikte gereedschap
bij wat verder moet worden gedesinfecteerd
en helpt me overeind. Ik zet een eerste stap,
gebroken, herboren en toch nog ongedeerd.

Portrait d'une femme

Bezongen door alle rangen en standen,
droomvrouw van menig Bourgondisch minstrel,
verstopt in onze zuidelijke landen
daar rust, in wolkendek gehuld, de Peel.

In de zomer is haar land als een meisje
met stralende ogen en wuivend graan
en als het helder genoeg is, dan wijs je
heel in de verte haar roofvogel aan.

In de winter is haar land courtesane
die met haar blik ons aller ziel bevriest
als zij ijzig, in niet mis te verstane
gebaren, boven ons haar vorst verkiest.

En toch, ik bemin haar zeer. In haar armen
draagt zij nu al een jaar of tien ons huis;
zij wuift het koelte toe, laat het zich warmen,
ik voel me er veilig, ik ben er thuis.

Sonnet

Ik vergelijk u met een winternacht
op een bevroren industrieterrein,
waar ondanks neonlicht en sterrenpracht
alleen nog maar faillissementen zijn.

Soms kondigt winternacht de lente aan
en tonen sterren wat de toekomst brengt,
soms weet een mensenhart weer op te staan,
hoezeer beschadigd ook, hoe ook gekrenkt.

Maar úw, uw winterkou hield eeuwig aan,
zij hield mijn ziel gevangen in de tijd,
de tijd die verder ging maar mij liet staan,
een nunc stans van verbittering en nijd.

U bent op zoek naar warmte, keer op keer,
ik ook, maar ik kan niet ontdooien meer.

Стухотворение

Het was een wat desolate zondagmiddag.
Wij bezochten de dierentuin van Overloon.
Bij het gouden kooitje van het vogelverblijf
beseften wij: poetry, that rare bird, had flown.

Ooit had zij hier haar hoogste vorm gevonden
in een vogellijfje ingepakt in kleurenpracht –
тихотворенье in rumoerig gezelschap
en шумасшествие in de stilte van de nacht.

Zou zij gevluht zijn of zou zij zijn gevlogen?
Vond het zorgteam haar met haar pootjes omhoog?
Of was ze toch maar paradijsvogel geworden?
Eentje die krijsend naar de onderwereld vloog?

Voor Bloeme

Zij is de mooiste tulp van heel het land,
zó mooi dat ooit hier een verlicht despoot
voor één moment met haar een diamant,
nee, meer, een zak vol diamanten bood.

Zij heeft de klasse van gewreven stof,
van landschapjes op rupsenzacht satijn,
van heel de bloemenweide van mijn hof,
zij is mijn onbeschreven blad velijn.

Haar kosmisch tuinman is een waar genie,
hij schonk haar goud, fluweel en draperie,
haar huid is zachter dan het duurst velours.

Haar grootste trots is een tevreden klant,
dag in dag uit gaat zij van hand tot hand,
als meisje van plezier in Club l'Amour.

Gedichten
2015-2018

Aankomst te Eindhoven

Hoog op de muur van de stationshal prijkt
de quote van Mondriaan die keer op keer
die ene reiziger die er, in haast, naar kijkt
vergeten laat wat hij kwam doen ook weer.

Vanuit het desolaat Versailles-perkje kijkt
het beeld (is dat nou Frits?) nog altijd neer
op het canaille, dat zich ooit te zeer verrijkt
moest voelen door de gulheid van mijnheer.

Een oude vrouw die bij het stoplicht lijkt
te willen oversteken, aarzelt telkens weer,
alsof zij verder wil maar dan weer blijkt
te blijven steken in de dagen van weleer.

Concetto spaziale

Lang geleden bracht hij met zijn priem
in een nog zachte kleitablet nog zonder
alfabet de sporen aan (de zon, de maan,
de dierenriem) die hem voortdurend nu,
al is het even maar, doen denken aan de
krassen van een onervaren visagist.

De gaten in de muur waarop zijn vroege
werk als keramist getoond wordt heden,
zijn geen inslagkraters op een evenaar
van een verafgelegen terracotta maan,
maar kogelgaten van een in zijn streven
naar revisie doorgeschoten anarchist.

De tussenstop

Na uren doelloos dwalen in zijn Clio,
Vinex-wijken, lintbebouwing, industrie,
bedrijfsterreinen, almaar almaar Venlo,
vond hij eindelijk zijn heterotopie: een
pleisterplaats voor plas en cappuccino.

Bij de counter stond een jonge moslima
die zoveel aandacht aan zijn milkshake
schonk dat haar reflectie in het formica
van het buffet hem als een kleine remake
van een oude meester in de ogen blonk.

Het fastfood evenwel viel tegen, smake-
loze fillers, gratis refills, friet die stonk,
een maaltijd die hem vrij liet fantaseren
over decadente franchisenemers en een
voedselketen die de clientèle leren wou

dat het leven als een straf convex was,
nooit dus lijken zou op een croissant of
bagel, nooit de wegen die van these via
antithese naar synthese leiden konden,
pace Hegel, uit zichzelf ooit nemen zou.

En terzijde...

Een kamerjas van echte zijde,
is zij en-soi, pour-soi of beide?

Gestolen tijd

Zij was zijn lief en op een dag brak zij zijn hart. Hij dook weg in een theorie van scherven en geluk. Zo hoefde hij nog niet te wennen aan een wereld die de trekken hebben zou van haar gezicht.

Hij zocht haar jaren later pas weer op. Zij brak zijn hart opnieuw. Zijn theorie, hoe stevig ook, was nog volstrekt niet opgewassen tegen de ravage die de tijd in haar gezicht had aangericht.

In memoriam

Dat het gevoel geïncarneerd te zijn
niet doorbreekt, Iosif, is niet werkelijk
jouw fout. Als abstractie en scholastiek
een uitweg bieden als het ongeluk
verstoppertje spelen wil met de pijn,
so be it. Velen worden geestesziek
nadat het ziektebeeld is vastgesteld.
'Een parasiet.' Er wordt niet bij verteld
wat verder de verwachtingen nog zijn.
Jij overleeft het, Joseph, gaat publiek,
wordt een socialite of sorts en laat
jouw duizelingwekkende acrobatiek
een stug verlangen naar de verte zijn.
En nu jij voorgoed vertrokken bent,
nou missen we jou en je vreselijke
enjambementen, jouw smartelijke
sjamanenstem, je gedichten, je pijn.

Op de begraafplaats

Zij zat met haar plastic potjes
en haar plantjes op de grond
en bekeek de vreemde botjes
die zij in de aarde vond.

Na een paar minuten kijken
drong de waarheid tot haar door:
mama mocht bijzonder lijken,
velen gingen haar reeds voor.

In de toppen van de bomen
klonk van kraaien ruw gekras,
zij schrok op uit oude dromen
en besepte waar zij was.

Stil gezeten op de zoden
was zij plotseling alleen,
zwijgend stonden duizend doden
in een cirkel om haar heen.

Verzegelde tijd

Besefte jij het, dat in Зеркало
heden en verleden samenvielen,
als twee afzonderlijke werkelijk-
heden, bijna als twee oude zielen,
als dans van denken en amygdala,
op dat moment nog niet beseffend
dat een verstoorde scopofilia hen
uiteen zou drijven, de abstractie
het winnen zou van de intimiteit,
en het heden het verleden enkel
nog kennen zou in de verleden tijd?

Zeelucht

Hij was piloot. Er ging geen dag voorbij
of hij was op verkenningsvluchten mee,
gelokt door wolkendrift doorkruiste hij
het nevelruim van n'importe welke zee.

Toen zich bij Brise Marine, de rederij,
een 'situation' voordeed, ginds op zee,
werd hij gevraagd. Zij schoof langs zij,
Ondine, de proxy van monsieur le PDG.

Hij viel. Viel als een blok. Leed averij.
Hij zag in haar zijn afgrond en de ree,
en al wat hij ooit zocht. Ja, zij was vrij,
en wind en water voerden elkaar mee!

Haar mail kwam op een grijze dag in mei.
Iets met koudwatervrees. Het was voorbij.

Vertalingen

Het afscheid

Ze hebben opgeruimd. Met zadeldoek
zijn spiegelbeeld en vleugel afgedaan;
de Dood heeft gister na zijn huisbezoek
de voordeur op een kiertje laten staan.
De scheurkalender kan naar het papier,
het polshorloge loopt nog mooi op tijd;
het zuurstofmasker was op zijn manier,
blauw aanlopend, getuige van de strijd.
Het is vol afschuw dat ik hiernaar kijk...
dit... dit is mijn *ik*, mijn lichaam niet...
't is of het Zijn de woning van mijn lijk
al door een vreemdeling betrekken liet.

Innokenti Annenski

Mijn ideaal

Het ruisen van ontstoken gaslicht,
Boven het grauw en grijs bezoek,
De stille weemoed in het aanzicht
Van een terloops vergeten boek,

En dat ik daar dan, onbewogen,
Als ging het immer wonderwel,
Over vergeeld papier gebogen,
Die irritante zijnsvraag stel.

Innokenti Annenski

Van de sterren...

Van de sterren glinsterend en stil
is er één die ik van naam goed ken,
niet omdat ik van haar houden wil,
maar bij andere steeds droevig ben.

Als ik mij in twijfel tot haar richt,
vraag ik háár naar wat er nodig is,
niet omdat zij dan de nacht verlicht,
maar bij haar het licht niet nodig is.

Innokenti Annenski

Ontgoocheling

Laat mij niet almaar zinloos lijden,
Zeg niet dat jij nog van mij houdt,
Wat er ook was in vroeger tijden,
Het laat mijn arme hart nu koud!
Nee, ik geloof niet in jouw liefde,
Nee, ik geloof daar niet meer aan,
Sinds jij mijn arme ziel zo grieve,
Kan ik mij niet meer laten gaan!
Vergeet de uren, thans vervlogen,
Vergroot de blinde wanhoop niet,
Mijn zieke hart, zozeer bedrogen,
Zag graag dat jij het rusten liet!
Ik slaap, ben net in slaap gevallen,
Vergeet jouw dromen van weleer,
Wat er ook was, 't is ons ontvallen,
Dit hart krijg jij niet wakker meer.

Jevgeni Baratynski

Bij de haard

De kolen gloeien. Haast doorzichtig
Speelt in de haard het donker vuur.
Op rozen danst zo, heel omzichtig,
Van vlindervleugels het lazuur.

Een bontgekleurde reeks figuren
Trekt aan mijn moede oog voorbij,
Onnoembaar veel gezichten turen
Vanuit de grauwe as naar mij.

Dan ziet mijn ziel, al is het even,
Verdriet en vreugde in de gloed,
En liegt zij dat zij best kan leven
Met alles wat zij missen moet.

Afanasi Fet

De sterren...

Haast sprakeloos stond ik te kijken,
Wel duizenden sterren zag ik, –
Ik had met die duizenden sterren
Een soort van verbinding, een klik.

Ik dacht... geen idee wat ik dacht toen,
Er klonk geheimzinnig gezang,
De sterren, zij twinkelden zachtjes,
De sterren waar ik naar verlang...

Afanasi Fet

Op dit gedicht bestaat een bekende, aan Toergenjev toegeschreven parodie: deze werd na zijn dood aangetroffen in zijn archieven. Zie pag. 42.

Kolkende storm...

Kolkende storm in de luchtzee,
Kokend van woede het sop;
Kolkende zee van gedachten,
Kokend van woede mijn kop;
Kolkende zee van gedachten,
Stortvloed van drift in de kop;
Donkere wolken op wolken,
Kokend van woede het sop.

Afanasi Fet

Mijn dolk

Ik sloot jou in mijn hart, mijn maat, mijn dolk,
Sinds jaar en dag mijn onderkoelde kameraad,
Gesmeed werd jij door vrijgevochten ruitervolk,
Geslepen door een christenhart vervuld van haat.

Door lelieblanke hand wist jij jouw heft omvat,
Als aandenken aan wat – aan wie – ik achterliet,
In plaats van bloed vergeleed er langs jouw blad
Een opgewelde traan, een parel van verdriet.

Haar rokerige ogen vast op mijn persoon gericht,
Vervuld van onbenoembaar, onuitspreekbaar leed,
Verschoten, vlamden dan weer op in haar gezicht,
Zoals jouw kling dat in het laaiend kampvuur deed.

Zij maakte jou mijn metgezel, haar liefdespand,
De vagebond in mij volgt steeds jouw wijze raad.
Ja, trouw ben ik haar, ik doe mijn woord gestand,
En jij, jij houdt mij bij de les, mijn kille kameraad!

Michail Lermontov

De tijd, m'n vriend, de tijd!

De tijd, m'n vriend, de tijd! Het hart verlangt naar rust.
De klok loopt door, daarvan ben ik mij zeer bewust...
Wij waren met z'n twee nog zo veel moois van plan,
Wij wilden léven maar – kijk aan – dit was het dan.
Je vindt op aarde geen geluk, misschien wat lucht,
Al jarenlang beraam ik moe en slaafs mijn vlucht,
Al jarenlang droom ik van een veel grootser lot,
Van verre oorden rijk aan werk en puur genot.

Aleksandr Poesjkin

Zij lag gekleed als Colombine...

Zij lag gekleed als Colombine
nog vol van leven dood te zijn,
deze speelster-concubine...
half togedekt met een gordijn,
het masker naast haar op de grond.

Wat heeft zij níet aan tekst gespuid
door die verkleurde, open mond?
Pas nu komt er geen vuil meer uit!

Konstantin Sloetsjevski

Horizontale verticalen...

Horizontale verticalen,
chocola van hemelgoud,
Als dromerige spiegelzalen
In een kersenkleurig woud.

De hete vuren van een ijsgrot
In de dag der nacht gedooft,
Een hyacintgelijke doofpot,
Ooit aan Pegasus beloofd.

De immanente kamerplanten,
Ruisend in het dicht struweel,
De decadente kermisklanten,
Vastgeklonken in gekweel.

Vladimir Solovjov

Mijn beste vriend...

Mijn beste vriend, zie jij dan niet
dat al wat zich op aard voltrekt
de schaduw is, de weerschijn slechts
van wat zich aan het oog onttrekt?

Mijn beste vriend, hoor jij dan niet
dat al wat je aan leven hoort
de echo is, de weerklank slechts
van symfonieën ongehoord?

Mijn beste vriend, voel jij dan niet
dat één ding er op aard toe doet...
datgeen dat er van hart tot hart
gewisseld wordt in stille groet?

Vladimir Solovjov

Álles nam Hij...

Álles nam Hij, toen Hij de wrake zocht:
Gezondheid, wilskracht, adem, dromen,
Maar jou liet Hij, als enige, nog komen,
Opdat ik tot Hem bidden blijven mocht.

Fjodor Tjoettsjev

De twee zusjes

Ik zag jou bij je zusje staan,
In haar herkende ik jou weer,
De blik zo stil, de stem zo puur,
De frisheid van het ochtenduur,
Het haar ondeugend als weleer!...

Het was of in een spiegelbeeld
Nu alles weer aan mij verscheen:
Van vroeger tijd verdriet en vreugd,
Jouw nu voorgoed verloren jeugd,
Mijn liefde die allengs verdween!...

Fjodor Tjoettsjev

Een sfinx is de natuur

Een sfinx is de natuur! – en juist het meest
Laat zij misschien de mens te gronde gaan
Doordat er, in de grond van haar bestaan,
Geen raadsel ís, en ook nooit is geweest.

Fjodor Tjoettsjev

Een skaldenharp

O skaldenharp, zo ruw terzij gelegd,
in stof, in duisternis kwam jij terecht!
Maar straalde daar de toverende maan
met blauw-azuren schemerlicht jou aan,
dan werd jouw levendige klank gehoord,
een ziel was jij wier stilte werd verstoord.

Wat werd er in zo'n wonderlijke nacht
niet aan verleden aan het licht gebracht!
Klonk niet uit lang vervlogen tijden daar
de zang van een voorbije meisjesschaar,
in tuinen vrolijk bloeiend keer op keer
het trippelen van tienervoetjes teer?

Fjodor Tjoettsjev

Een visioen...

Er is, 's nachts, een uur van vattend zwijgen,
en uit dat uur waarin de wonderen ontstaan,
weet de karos der kosmos vrijuit op te stijgen,
zijn eigen weg de hemelgordel langs te gaan.

Het donkert meer dan chaos diep kan reiken,
Atlas kan de last der slaap welhaast niet aan;
op het onbeschreven blad der Muze blijken
louder onrustbarende voorspellingen te staan.

Fjodor Tjoettsjev

Haast sprakeloos stond ik te kijken,
Ik dacht haast dat ik er in bleef, –
Het waren maar vreemde gedichten,
Die verzen die Fet voor ons schreef.

Ik las... geen idee wat ik las toen,
Iets met geheimzinnig behang,
Het bundeltje viel uit mijn handen,
Het ligt hier nog steeds in de gang...

Ivan Toergenjev, rond 1863.

Dit is een aan Toergenjev toegeschreven parodie op het gedicht 'De sterren' van Fet. Zie pag. 30 voor mijn vertaling van het origineel.

Overige

Afusionado's

Aeolus had voor ons de stormwind aan banden gelegd,
in oude torusvormen opgesloten in zichzelf –
wij konden zomaar de zon in het water zien schijnen,
ons zomaar verpozen onder strakblauw hemelgewelf.

Wij zouden om vijf uur thuis zijn, had Aeolus gezegd,
ons kleine bootje voer vanzelf, wij hoefden niets te doen –
wij zouden aan de horizon onszelf zien verdwijnen,
wij dachten dat de toekomst al gearriveerd was toen.

Maar van binnen stormde het. Dit is zee voor oude mannen,
niet voor ons. Snij die zak maar open en laat de winden vrij! –
laat ons die monsters maar bedwingen, laat ons onze plannen,
laat ons lansen breken, maar verlos ons van dit dode tij!

Wij willen roeien met de riemen die wij hebben, zingen,
huilen, verlangen, naar grootse vechtpartijen op het plein –
wij willen vooral in onszelf het stormgeweld bedwingen,
wij willen wolkenridders en drakendoders blijven zijn!

Flux

Een rijke stroom aan klanken, assonanties,
o mijn Flux, wordt opgeroepen door uw naam,
uw grondtoon van natuur, techniek, vakanties,
zij verheffe denkers doeners steeds tesaam!

O, laat het alomvattend licht-mondaine,
near-universele pathos van uw naam
toch wereldwijd weerklinken, zonder gêne,
waarlijk, ja, uw naam verdiene wereldfaam!

En dan, wanneer u echt straks bent verzezen,
met uw spel van glaswerk, flexplek, tussenwand,
zien wij het stromen van de tijd bewezen,
nooit, nee nooit, betreedt men hier hetzelfde pand!

Alleen... nou, eh... bestond sinds Heraclitus
niet het wezen van de wetenschap eruit
dat zij bestendigheid, ja, zelfs soms waarheid
in de stroom te vinden dacht? En... ziet dus

natuur voldoende plek in u om stil te staan?
Kun je in Flux de steen nog zijn in de rivier,
geconcentreerd de tijd nog laten gaan?
Is in flux de waarheid niet onzichtbaar schier?

Het afscheid

Zij werden met het nodige geweld
in kartonnen dozen weggeborgen.
Het busje reed op zondagmorgen.
Wij hadden, dacht ik, zelf gebeld.

Je blijft als mens, naïef misschien,
er toch het beste maar van hopen.
Zelf ben ik nog even meegelopen,
ik wou ze toch nog één keer zien.

Ik weet niet wat wij daarna deden.
Het leek zo leeg, zo... zonder reden.
Ik heb, misschien, ons gras geharkt.

Ik zie ze 's nachts nog altijd komen,
op en af, in almaar banger dromen,
o, hoe zij lijden op de boekenmarkt!

Aantekeningen

Het merendeel van de gedichten en vertalingen in deze pdf verscheen eerder in (online) literaire tijdschriften en bloemlezingen. De links naar de websites resp. uitgevers zijn:

- *Barbarus*: barbarus.org
- *Brabant Cultureel*: brabantcultureel.nl
- *De Optimist*: deoptimist.net
- *Een Twee Powezie*: eentweepowezie.be
- *Fleurs du Mal*: fleursdumal.nl
- *Four Centuries*: perelmuterverlag.de
- *Het Gezeefde gedicht*: hetgezeefdegedicht.be
- *Meander*: meandermagazine.net
- *Poëziekrant*: poeziecentrum.be/poëziekrant/poëziekrant

Voor Bloeme (pag. 13) varieert op Gautiers *La Tulipe* (1890), *Sonnet* (pag. 11) op Shakespeares *Sonnet 18* (1598). De readymade ‘Sie bieten das...’ in *Estland, Letland, Litouwen* (pag. 7) komt uit Christian Schüles *Die stille Revolte*, over de Oost-Duitse schilderkunst, *Die Zeit*, 21 juli 2005.

In *Стыхотворение* (pag. 12) is ‘Poetry, that rare bird...’ een wending van Larkin; *тихотворение* is een gedicht (en neologisme) van Brodsky.

Solovjov schreef het gedicht *Horizontale verticalen...* (pag. 35) als parodie op de Symbolistische poëzie van zijn tijd.

Afusionado's werd geschreven ter gelegenheid van de instelling van een nieuwe onderzoeksgroep; *Flux* ter gelegenheid van de bekendmaking van de naam – Flux – van een nieuw universiteitsgebouw.

Russische titels

Annenski, <i>Идеал</i> , 1904	26
Annenski, <i>Среди миров</i> , 1901	30
Annenski, <i>У гроба</i> , 1904	25
Baratynski, <i>Разуверение</i> , 1821	28
Fet, <i>Буря на небе вечернем</i> , 1842	31
Fet, <i>У камина</i> , 1856	29
Fet, <i>Я долго стоял неподвижно</i> , 1843	30
Lermontov, <i>Кинжал</i> , 1838	32
Poesjkin, <i>Пора, мой друг, пора!</i> , 1834	33
Sloetsjevski, <i>В костюме светлом Коломбины</i> , 1883	34
Solovjov, <i>Горизонты вертикальные</i> , 1895	35
Solovjov, <i>Милый друг, иль ты не видишь</i> , 1892	36
Tjoettsjev, <i>Арфа скальда</i> , 1838	40
Tjoettsjev, <i>Видение</i> , 1829	41
Tjoettsjev, <i>Все отнял у меня казнящий бог</i> , 1873	37
Tjoettsjev, <i>Двум сестрам</i> , 1830	38
Tjoettsjev, <i>Природа — сфинкс</i> , 1869	39
Toergenjev, <i>Я долго стоял неподвижно</i> , parodie Fet, 1863	42

Colofon

Paul Bezembinder studeerde theoretische natuurkunde in Nijmegen. In zijn poëzie zoekt hij in vooral klassieke versvormen en thema's naar de balans tussen serieuze poëzie, pastiche en smartlap. Zijn gedichten en vertalingen (Russisch-Nederlands) verschenen in verschillende (online) literaire tijdschriften. Voorbeelden van zijn werk zijn te vinden op zijn website: paulbezembinder.nl.

Deze pdf werd gezet met T_EX-studio (textstudio.sourceforge.net). Font: Linux Libertine O (linuxlibertine.org).

© Copyright 2018 Paul Bezembinder voor alle teksten in deze bundel. Stuur even een mailtje als je een tekst zou willen gebruiken.

paulbezembinder.nl
facebook.com/paulbezembinder
info@paulbezembinder.nl

Versie 2018-04-03

© 2018 Paul Bezembinder. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.